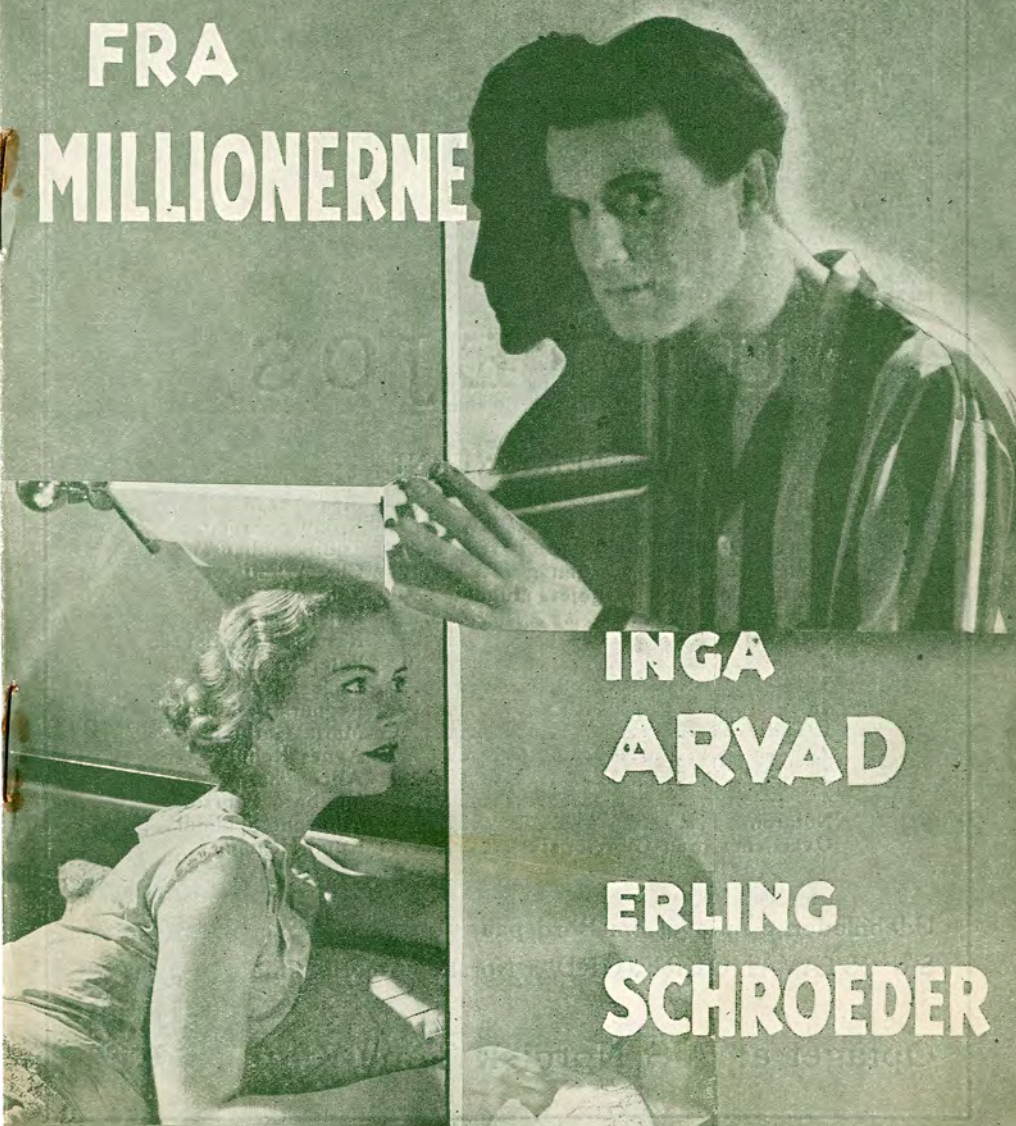

GRATIS

FLUGTEN

FRA
MILLIONERNE

INGA
ARVAD

ERLING
SCHROEDER

MANUSKRIPT OG
ISCENESÆTTELSE

PAUL FEJOS

PERSONERNE:

Lilian	Inga Arvad
John	Erling Schroeder
Anna, Lilians Kammerpige	Tudlik Johansen
James, Johns Kammertjener	Chr. Arhoff
Præsidenten for Papegøjesamfundet	Johs. Meyer
En Matros	Kaj Holm
1. Onkel	Rasmus Christiansen
2. —	Peter Nielsen
3. —	Aage Foss
4. —	Regnar Bjelke
1. Tante	Maria Garland
2. —	Agnes Rehni
3. —	Alice Therp
4. —	Ingeborg Pehrson
Notaren	Albrecht Schmidt
Overtjener (San Giorgione)	Knud Heglund
<i>Passager</i>	<i>Egil Reimers</i>
<i>Tjener</i>	<i>Emil Hass Christensen</i>

Udebillederne optaget om Bord paa
S/S „STAVANGERFJORD“, Norske Amerikalinie

Optaget af A/S Nordisk Tone-Film

Musik: FERENC FARKAS
Dekorationer: HEINZ FENCHEL
Tilklipning: LOTHAR WOLFF
Fotografi: LOUIS LARSEN

FLUGTEN

FRA MILLIONERNE

En mørk og dyster Aften samles paa den afdøde Millionær Jensen-Bosch gamle Slot Arvingerne til hans mange Millioner for at høre hans sidste Ønsker. Mørket ligger tæt omkring det gamle Slot. Stormen jager hylende gennem Portfløjene. Det knager i Hængslerne, det sukker i de lange Gange, paa Væggene former sig store spøgelsesagtige Skygger — alt varsler ilde.

Tjeneren James tager imod de forskellige Familiemedlemmer, der ankommer mere eller mindre skrækslagne. Kun de mange Millioner har formaaet dem at trodse alle Besværligheder og søge ud til den øde og fjerntliggende Borg.

I den store, majestætiske Riddersal samles Medlemmerne af Jensen-Bosch Familie. Saalænge Familien har eksisteret har den

aldrig kunnet enes. Altid har der været Splid og Strid, og kun Testamentet har kunnet samle dem under samme Tag. Fire bistre Onkler og fire stramtandede Tanter sidder sammen med Slægtens to yngste, den lyse Lilian og den mørke John omkring Bordet for at høre den afdødes sidste Vilje.

I Spænding følger de Notarens Aabning af den forseglede Kuvert og med spændte Øren lytter de til Testamentet:

. . . og saaledes indscætter jeg Slægtens to yngste, Lilian Jensen-Bosch og John Jensen-Bosch som mine Universalarvinger til min Formue 30 Millioner Kroner . . .

Denne Ordlyd lyser op i de betænkelige Ansigter omkring Bordet. Det er 15 Millioner til hver af de stridende Familier. Det er da en Post, som er værd at tage med.

Men kun for et Øjeblik. Ved den fortsatte Oplæsning af Testamentet breder Alvoren sig atter over Ansigterne, og Trodsen og Vreden er at læse i de forventningsfulde Øjne.

. . . men kun paa den Betingelse, at de gifter sig med hinanden inden den 30. Juni. I modsat Fald skal alle mine Penge tilfalde Foreningen til Forsorg for gamle svagelige Papegøjer og Kanariefugle.

Den første, der rejser sig fra Bordet, er Lilian: Ikke Tale om, at hun vil gifte sig! Og med samme Ord paa Læberne forlader John det gamle Slot. Forgæves forsøger Onklerne og Tanterne at faa de unge Mennesker bragt til Forstaaelse. Udsigten til, at de mange Millioner skal gaa til Papegøjer og Kanariefugle forener dem, og de gør alt for at faa de unge Mennesker talt til Fornuft.

Forgæves! Alle deres Overtalelsesevner er spildte. Og for at blive fri for det evige Plageri beslutter de to Unge hver for sig at flygte ud i Verden — væk fra Millionerne. Skæbnen fører dem imidlertid sammen ombord paa den store Turistdamper, hvor den samme Skæbne er drilagtig nok til ved enhver Lejlighed at føre dem sammen. Hun knejser med Nakken, og han vender hende Ryggen. Der er gode Udsigter for Papegøjesamfundet, hvis Præsident og Formand er sendt ud for

at følge de to Universalarvinger og for at gøre sit til, at de ikke forelsker sig i hinanden og gifter sig.

De to Unge skifter Skib samtidig, de indlogerer sig paa samme Hotel. Skæbnens Traade leder dem, og til sidst opgiver de at trodse den, men indgaar i Stedet en Kontrakt — en Venskabskontrakt — hvori Paragrafferne siger, at de godt maa være Venner, men at der mellem dem aldrig maa nævnes Ord som Kærlighed og Ægteskab.

Der følger nu en Tid, hvor de altid er sammen, og kun Ungdommens Trods og falske Stolthed faar dem til at tæmme de Følelser, som de hver for sig nærer for hinanden. Den sidste Fase i de unge Menneskers Liv bringer Papegøjepræsidenten nogle urolige Dage, og han forsøger ved flere Lejligheder at skille dem ad. Trods ihærdige og dramatiske Forsøg lykkes det ikke.

Tiden gaar, og den 29. Juni, Dagen hvor den i Testamentet fastsatte Frist udløber, nærmer den store Oceandamper sig Datolinien. Overskrider man denne fra Vest mod Øst, springer man en Dag over i Kalenderen, og omvendt dersom man sejler fra Øst mod Vest. Den Aften, dette sker, har Papegøjepræsidenten de to unge Arvinger til Bords I Spænding venter han til det Øjeblik, hvor

det meddeles, at Datolinien er passeret, og den 29. Juni saaledes bliver den 30. Juni.

Med et Smil rejser Præsidenten sig op og præsenterer sig og gør samtidig Lilian og John opmærksom paa, at de nu har forspildt Chancen til de mange Penge.

Lilian og John kikker lidt bekymret paa hinanden, men kun for et Øjeblik. — „Saa kan vi jo godt gifte os — saa er det jo ikke for Pengenes Skyld“, udbryder de, og de beslutter at blive viet samme Aften af Skibets Kaptajn og anmoder Præsidenten om at være Vidne.

Men James og Anna, Lilians Kammerpige, har fattet en genial Plan. Sige Farvel til 30 Millioner Kroner, fordi Skibet sejler mod

Vest. Ikke Tale om det. James skal nok være Mand for at ordne de Paragraffer, og efter et Haandgemæng med Skibets Mandskab drejer han Roret og sejler tilbage over Datolinien, saaledes at det, der før var den 30. Juni, nu igen bliver den 29. Juni. I Kaptajns Kahyt bliver Lilian og John viet uden at ane noget om den heltemodige Kamp, James kæmper paa Skibets Kommandobro for at frelse Millionerne til sit Herskab. Han gaar af med Sejren. Dagen og dermed Millionerne reddes.

ENERET: AS KINOGRAFEN

PAUL F E J O S

Filmen er i vor Tidsalder en international Kunststart. Dens virkelige store Navne kender ingen Landegrænser, de flyver over Kontinenter og Verdenshave og er lige saa velkendte i København, som de er det i New York. Derfor er det i og for sig unødvendigt at introducere Paul Fejos hos et dansk Publikum. Længe før han selv havde sat sine Ben i København kendte dette Publikum hans Navn, der nævntes blandt Filmsinstruktionens allerstørste. Den store amerikanske Fængselsfilm „Mennesker bag Gitret“, en af Talefilmens første

Verdens-Sukcesser „Broadway“, Paul Whitemanns Jazz-Film „King og Jazz“, der var banebrydende i sin Art, Anabella-Filmene „Syndefaldet“ og „Sonnenstrahl“ . . . alle har de forlængst ogsaa overført det danske Biografpublikum fastslaaet hans Format og hans Ry som Instruktør.

Paul Fejos har som Filmsinstruktør arbejdet i Hollywood, i Paris, i Budapest og i Wien. Han har til sin Disposition haft Filmens største Kunstnere og dens mest fuldendte Teknik. For det danske Publikum samler Interessen sig nu om, hvad han har kunnet udrette herhjemme, hvad han har været i Stand til at bringe ud af den saa haardt kritiserede og saa højt elskede danske Films Materiale, baade det menneskelige og det tekniske. „Nordisk Tone-Film“ engagerede Paul Fejos, fordi man i ham saa Manden, der igen kan bringe dansk Film paa det internationale Niveau, hvor den befandt sig i Stumfilmens Aar, og være i Stand til atter at bane danske Kunstnere Vejen til udenlandske Lærreder. Hans første danske Film, „Flugten fra Millionerne“, er et Lystspil med Farce-Tilsnit, maaske ikke helt af samme Karakter som de Films, vi plejer at se fra hans Haand . . . men den viser tydeligt nok, at det er muligt i København at lave en Film af fuldstændig internationalt Format, og at Paul Fejos er Manden, som kan lave den.